

zákonem č. 269/20 nebylo výkonné moci uloženo, aby nař. podle § 10 zák. vydala do určité lhůty. Stejně na tom nemění nic ta okolnost, že § 9, odst. 2. a 3. zbavují nároku na zaopatř. požitky osoby tam uvedené; neboť tím je jenom řečeno, že osoby, proti nimž jsou námitky ve smyslu odst. 2. a 3. § 9, jsou nároků svých zbaveny, třebaš by jinak podle § 8 nárok na zaopatř. požitky měly. Proti výkladu shora podanému nelze se také důvodně dovolávat toho, že v § 2 nař. č. 226/23 je řečeno, že »je lhostejno, zda zaměstnanci . . . , službu skutečně vykonávají či jsou mimo službu . . . «; neboť předpis § 2 týká se pouze povinnosti podávat žádost tam uvedenou, kdežto odchylná od toho otázka nároku na zaopatř. požitky je právě upravena v § 8.

Ad 2. Pro názor stížnosti v této námitce projevený, neposkytují zák. 269/20 ani nař. 226/23 podkladu, když přec předpis § 5 zák. a § 8 nař. zní zcela všeobecně a váže nárok na zaopatř. požitky mimo jiné podmínky na výkon služby v určité době, aniž rozeznává, z jakého důvodu po př. služba je nebo není konána. Nelze tu přehlédnouti, že školští zaměstnanci býv. státu uherského (a tedy též st-1) mohou ze svého služ. poměru ve státě vyvozovati nároky jen proti býv. státu uherskému po př. proti příslušným pens. fondům, nikoliv však bez dalšího proti státu čsl. a že proti státu čsl. mohou nabýti nároků na zaopatř. požitky jenom výslovným ustanovením ve státní službě čsl. anebo mimořádně bez takového ustanovení za podmínek stanovených nař. 226/23.

Poněvadž pak st-1 ani nebyl ustanoven v čsl. státní službě školské ani nesplňuje podmínky § 8 cit. nař., nelze shledati nezákonnost v nař. rozhodnutí.

č. 6339.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení:
Rozhoduje cestou instanční o usnesení obecního zastupitelstva o vy-
psání obecních přírážek určité výše za určitý rok, nemůže zsv ustanoviti,
aby přírážky téže výše byly vybírány v roce jiném, nikoliv v roce, jak
usneseno obecním zastupitelstvem.

(Nález ze dne 25. února 1927 č. 9096/26.).

Prejudikatura: Boh. 945/21, 2657/23 a 5428/26 adm.

Věc: Firma W. a M., kruhová vápenka v Ž. a spol. proti zemskému správnímu výboru v Praze o náhradu nákladu na stavbu školy.

Výrok: Stížnost Marie K. odmítá se jako nepřipustná. Ke stížnosti fy W. a M. v Ž., fy C. K. ve St., Josefa K. a Jana M. v Č. zrušuje se nař. rozhodnutí pro nezákonnost.

Důvody: Obecní zastupitelstvo v Č. usneslo se dne 1. července 1923, aby část 100.000 Kč mimořádné potřeby školního rozpočtu pro 1923 na stavbu školy uhrazena byla 1495%ní přírážkou k ořímým daním předepsaným v roce 1921. Rekurse několika poplatníků, mezi nimiž byli také dnešní st-lé až na Marii K., věc přivedena do sporu, v němž osk posléze rozhodnutím ze 4. května 1925 vyslovila 1. že se obci Č. povoluje k úhradě nákladu na stavbu školy uzavřítí u Okr. hosp.

záložny v S. obecní výpůjčku do výše 200.000 Kč, splatnou v 30 letech, 2. že se usnesení ob. zastupitelstva z 1. července 1923 o úhradě částečného nákladu na tuto stavbu 1495%ní přírážkou k daním předepsaným pro rok 1921 neuznává za vhodné a vyhovující předpisu § 42 ob. fin. novely. Z rozhodnutí tohoto odvolala se obec Č., žádajíc, aby rozhodnutí bylo zrušeno a obnoveno usnesení ob. zastupitelstva, po případě aby rozhodnutí osk bylo změněno v ten smysl, že polovina nákladu na stavbu školy má se krýti v roce stavby přírážkou k přímým daním předepsaným v roce 1923, a druhá polovina výpůjčkou umořitelnou v 5 letech. Zsv nař. rozhodnutím z 26. listopadu usnesení osk. ad 1. zrušil pro nezákonnost, v bodu 2. změnil je v ten smysl, že část nákladu hraditi jest 1495%ní přírážkou k přímým daním, předepsaným r. 1923. V odůvodnění k bodu 2., dnes jedině spornému, uvádí zsv, že shledává úhradu části nákladu obecní přírážkou za vhodnou a účelnou. Poněvadž však nelze vybíratí přírážku — jak se o tom usneslo ob. zastupitelstvo — k daním předepsaným v roce předminulém (1921), nýbrž v roce běžném, t. j. v roce, kdy se stalo příslušné usnesení (1923), a poněvadž obec ve svém rekursu sama uznává, že jako daňový základ vzíti jest daně předepsané v roce 1923, bylo rozhodnutí v tomto smyslu změněno.

Předmětem rozhodování zsv-u byla otázka, je-li přípustno a po případě účelno, aby náklad na stavbu školy v Č. hrazen byl tak, jak se usneslo ob. zastupitelstvo dne 1. července 1923, t. j. 1495%ní přírážkou k přímým daním, předepsaným v obci pro rok 1921. Zsv uznal, že to přípustno není, poněvadž nelze k úhradě nákladu rozpočtového pro rok 1923 vypisovati přírážky k daním předepsaným v roce 1921. Nespokojil se však tím, aby v důsledku tohoto instančního úsudku zamítl rekurs obce v tomto bodě, nýbrž vyslovil dále, že příslušnou část nákladu na stavbu školy uhraditi jest ob. přírážkou 1495%ní k přímým daním, předepsaným v obci v roce 1923. Tímto výrokem překročil však meze své rozhodovací pravomoci instanční.

Nss již ve svých nál. Boh. 945, 2657 a 5428 adm. vyvodil z předpisů ob. zřiz. právní zásadu, že ve věcech hospodářské správy obecní vyšší stolice je sice oprávněna usnesení obce odstraniti, že však jí nepřisluší, aby opatření obce nahradila sama disposicí jinou. Proti této zásadě však zsv v daném případě se prohřešil, neobmeziv se na přezkoumání zákonitosti usnesení ob. zastupitelstva o vypsání přírážky obecní na rok 1921, nýbrž nahradiv toto usnesení výrokem, že se vypisuje ob. přírážka co do výše stejná na rok 1923. O nějakou normu právní, která by mu za skutkových předpokladů daného případu výjimkou ze zásady shora uvedené takové oprávnění dávala, výrok svůj opřítí nemůže.

Oprávnění zsv-u k vydání nař. výroku nemohlo však býti založeno ani tím, že obec ve svém rekursním petitu navrhovala, aby náklad stavební uhrazen byl z části přírážkou k daním předepsaným pro rok 1923, neboť toto prohlášení obce, které učinila vůči vyšší instanci jako procesní strana, nemohlo nahraditi usnesení, jímž obec vůči poplatníkům jako veř. korporace nadaná berní pravomocí tuto svou pravomoc vykonává, ani nemohlo kompetenci v tomto směru obci příslušející přenéstí na zsv.

Překročil tedy žal. úřad nař. výrokem svoji kompetenci, pročež bylo rozhodnutí v napadeném bodě 2. jako nezákonné zrušiti.